

Skulde vi ikke hellere sige, at de rejste under Tvang. Hvis Hærledelsen havde sagt: Det er en frivillig Sag, de, der føler Pligten, skal komme! Haanden paa Hjertet, tror man saa, de var kommet? Netop derfor er det saa meget mere paakrævet, at vi igennem en Folkeafstemning faar konstateret, om der er et Flertal, der vil paa-lægge Ungdommen den Tvang.

Det ærede Medlem glemte et lille Af-snit, da han talte om Forholdene i 1914. Vi ved, hvordan der saa ud paa Bane-gaardene. Da stod Perronerne fyldte med Kvinder, gamle Kvinder, der sagde Farvel til deres unge Dreng, og unge Piger, der sagde Farvel til deres Kærester. Mange af disse Kvinder havde været forsvarsbegeistrede, da de havde Krigen paa Afstand, men nu var der ikke nogen som helst Begejstring. Men hvis det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen havde sagt paa Perronen: Vi har nu faaet at vide, at København overhovedet ikke kan forsvares mod et Bombardement, og at de Love, i Kraft af hvilke I indkaldes, er fuld-kommen ubrugelige, tror jeg, at den umiddel-bare Følge af en Folkeafstemning vilde være blevet, at man havde sagt: Vi skal intet Militærvæsen have i Danmark. Vi skal ikke paa ny udsætte os for noget saa frygt-ligt som Augustdagene i 1914. Netop fordi Kvinderne stemmer med og i saa høj Grad berøres af disse Forhold, vil jeg henstille, at man faar en Folkeafstemning, før man gennemfører disse Love. Mine Kolleger i Finansudvalget vil fra en Rejse i Sønder-jylland huske Kirken i Tønder med Tavler over dem, der var faldet i 1864 og 1870 og endelig under Verdenskrigen. Tallet paa den sidstnævnte Tavle var overvældende i Forhold til Tallene paa de andre. Man lagde navnlig Mærke til fem Navne, der betegnede, at en Fader havde afleveret alle sine fem Sønner og stod fuldstændig uden Børn Dagen efter Krigen. Det var dog sket i et Land, hvor man haabede og havde Udsigt til mulig at kunne sejre. Her i Danmark har vi kun Udsigt til een Ting, hvis vi gennemfører en Militærordning. Vi kan ikke sejre, men kun tabe. Vi kan i vore Kirker faa Tavler Mage til dem i Tønder, men aldrig nogen Sinde bringe Danmark Sejr gennem en Militærordning. Det er umuligt. Naar det ærede Medlem nævnte Augustdagene i 1914, skulde han i samme Aandedræt have sagt: Vi er ikke bange for at spørge Folket. Det var ikke Pligtfølelse, der bevægede disse unge Men-ne-sker i 1914, det var Tvang, der var lagt paa dem. Skal vi tvinge dem igen, skal vi i hvert Fald være sikre paa, at et Flertal

af det danske Folk ønsker denne Tvang haandhævet. Jeg tror, at Danmark har Betingelser for at blive et lykkeligt Land. Socialdemokratiet i Danmark agter ikke vor Selvstændighed ringe. Vi ved, at den er Ofre værd. Men netop fordi vi sætter vor Selvstændighed højt, ønsker vi at be-trykke den, og det er vor Overbevisning, at vort Forslag er det mest betryggende for vor Selvstændighed. Danmarks Historie viser, at hver Gang Danmark har ment at kunne udrette noget med Militærmagt, har det været ensbetydende med Landafstaaelse. Skulde det gaa galt igen for Danmark, kan det komme til at betyde Resten netop med den Militærpolitik, man nu planlægger fra mange Sider. Socialdemokratiet har arbejdet paa at faa en Forstaaelse med Tyskland og andre Lande, har ført For-handlinger med dem. Vi haaber nemlig at kunne enes om Landegrænserne, saa at Nabolandene kan leve i god Forstaaelse med hinanden. Dette Arbejde paa at faa en god Forstaaelse med et Naboland som Tyskland betyder mere for Fredens Be-varelse end Venstres og de Konservatives Kandidaters Raab paa Valgdagen: Vort Haab rækker videre. Venstre understreger saadanne Udtalelser ved at lægge en stærk Militærstyrke ved den sydlige Grænse. Jeg advarer imod at gaa videre ad den Vej. Hvis man fortsætter, laver man den samme Politik, som i 1864 skabte en falsk Tillid i Befolkningen, og fører os i Ulykke. Vi til-siger vor Støtte til Arbejdet paa at bygge Danmark op og gøre Danmark til et Land med de flest mulige lykkelige Hjem, men vi anser det for den største Ulykke, at vi igen etablerer os som Militærstat.

Pürschel: „Vi vil Fred her til Lands“ — saaledes skrev en Gang en af Danmarks store Digtere i en smuk Sang, som ofte lyder ved Midsommertid. Selv om nu dette Motto ikke kan sættes over dansk Indenrigs-politik og heller ikke over de Forhandlinger, som føres her i dette Øjeblik, saa kan det jo dog med Sandhed sættes over dansk Udenrigspolitik. Hvilket Parti der end kommer til Magten herhjemme, maa dets Udenrigspolitik være en Fredens Politik, en Politik, der længst muligt søger at holde Danmark udenfor krigerske Forviklinger. Som en Konsekvens heraf maa ogsaa Dan-marks Linie, hvis saadanne Forviklinger opstaar, være den ligelige Neutralitets Linie, for saa vidt det er muligt at holde den — det vil det ikke altid være, Verdens-krigen viser efter min Opfattelse Eksempler derpaa. Men i hvert Fald er det jo givet,